

The Goose is Out #7

Alleen maar één tijd: nu!

7 Maart 1981 in de Boeddhal.

De eerste vraag:

Osho, ik heb u horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden. Waarom zegt Jezus dan tegen ons, "Als je bidt, zeg: geef ons het dagelijks brood, vergeef ons onze zonden, leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van het kwaad"? En Jezus zelf vroeg, "Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan, doch niet als mijn wil, maar zoals u wilt." Legt u het alstublieft uit.

Dhyan Prabodh, religie heeft een lange geschiedenis. Veel ervan is slechts een overblijfsel van het verleden. De echte religie, de essentiële religie is enkel nu mogelijk, want de mens is mondig geworden. Het verleden van de mensheid was erg kinderachtig – niet kinderlijk, begrijp je, maar kinderachtig. En het moest wel zo zijn; het was onvermijdbaar, onontkoombaar. Dus ik zeg dit niet als een klacht, ik constateer eenvoudig het feit dat wanneer je ook over religie nadenkt, doe dat dan nooit aan de hand van het verleden anders zul je een totaal verkeerde oriëntatie hebben. Denk meer met het zicht op het heden. Als je aan de relativiteittheorie denkt, haal je Newton er niet bij. Je weet dat hij iets bijdroeg aan de wetenschappelijke ontwikkeling, maar zijn tijd is voorbij. We zijn dankbaar voor alles wat hij deed, wat hij kon doen, maar met Albert Einstein, kwam het einde voor Newton. Hij zal slechts een kanttekening blijven in de geschiedenis van de wetenschappelijke ontwikkeling. Hetzelfde geldt voor religie, voor elke menselijke inspanning. Als je naar de maan gaat in een ruimtevaartuig, heeft de man die de ossenkar uitvond zeker enorm bijgedragen – zonder de ossenkar zou er geen mogelijkheid geweest zijn voor een ruimtevaartuig – maar je blijft niet de man die de ossenkar uitvond eren. Je herinnert je zelfs zijn naam niet. En terwijl je bezig bent met een ruimtevaartuig is het beter alles wat betreft ossenkarren te vergeten. Ze kunnen niets bijdragen; hun mechanisme is uit de tijd.

Maar wat religie aangaat zijn we niet zo rationeel – wat religie betreft zijn we erg emotioneel. Ten aanzien van religie zijn we niet zo wetenschappelijk – over religie zijn we erg onlogisch, bijgelovig. Religie heeft twee fases doorgemaakt. De eerste fase was die van gebed; dat is het ossenkar tijdperk van religie. De tweede fase is meditatie, dat is de ruimtevaartuig periode van religie. Het zijn twee totaal verschillende dimensies. Hun bronnen zijn verschillend, hun werking is verschillend, hun hele milieu is anders. Je moet beide niet met elkaar verwarren.

Er is veel verwarring in de wereld, dus laat het me je uitleggen. En wees erg geduldig want we zijn allemaal geconditioneerd door de religies van gebed. Hun gewicht drukt zwaar; elk menselijk wezen gaat gebukt onder een gigantisch gewicht. En het werk is voor een meester steeds moeilijker geworden, want het is niet alleen een kwestie van je te helpen meditatief te worden: voordat dit kan beginnen moet er veel van je ontkend worden, veel nonsens moet er opgeruimd worden, veel vuilnis moet er verwijderd worden. Het hele verleden moet worden gesloopt, pas dan zul je in staat zijn je vleugels te openen voor de essentiële, volwassen dimensie van religie.

Gebed betekent vrees, vandaar dat alle oude religies vrees georiënteerd zijn. Hun God is niets anders dan de schepping van hun angst; het is geen ontdekking, het is verbeelding, het is projectie. Ze zitten allen vol angst; ze hebben een vaderfiguur nodig om hen voor allerlei soorten angst te beschermen. En er zijn duizenden angsten in het leven: je hebt psychische angst, zielenleed, problemen die op je wachten, onoplosbare vraagstukken, onoverbrugbare kloven; de mens is omgeven door grote duisternis. Hij heeft een beschermende hand nodig; hij wenst iemand als veiligheid, als een zekerheid.

Elk kind wordt door ouders grootgebracht. Zijn eerste ervaring met de ouders wordt erg beslissend, want hij wordt beschermd, bemoedigd, getroost; in al zijn behoeften wordt voorzien, hij hoeft zich geen zorgen te maken, hij heeft geen verantwoordelijkheden, er wordt voor hem gezorgd. Hij kan vertrouwen op de ouders. Maar dit zal niet eeuwig duren. Vroeg of laat zal hij op eigen benen

moeten staan. Zodra hij voor zichzelf moet opkomen ontstaat er een grote schrik in hem: wie gaat hem nu redden? Wie gaat hem nu troosten? En de problemen worden steeds maar elke dag nog groter. Als het leven voortgaat komt het dichterbij de dood, wat het ultieme probleem is om op te lossen. En er is een grote psychologische angst voor de dood.

Elk kind begint terug te vallen, elk kind begint terug te keren tot de kinderlijke staat, want dat schijnt het enige deel van zijn leven waar helemaal geen enkel probleem was. Dit is achteruitgang. Deze achteruitgang werd gezien als gebed; het is geen gebed. Dan valt hij op zijn knieën en begint te bidden tot God....

Het is niet toevallig dat alle religies God “de Vader” noemen. Ja, er zijn een paar andere religies die God “de Moeder” noemen – wat hetzelfde is. In matriachale leefgemeenschappen is God de Moeder, in patriarchale gemeenschappen is God de Vader. Een ding is zeker: dat God de uiteindelijke ouder is.

En verder vindt elke gemeenschap, maatschappij, beschaving zijn eigen God uit; ze zeggen, "God schiep de mens naar zijn eigen beeld." Dat is absoluut verkeerd - de mens heeft God naar zijn eigen beeld gecreëerd. En omdat er zoveel soorten mensen in de wereld zijn, zijn er zoveel beeltenissen van God.

Maar dat beeld is jouw fabricatie; jij bidt voor je eigen uitvinding. Gebed is echt een van de meest absurde dingen die je kunt bedenken. Het is alsof je voor een spiegel bidt, terwijl je jouw eigen gezicht ziet, knielend voor je eigen beeltenis, vragend om gunsten, en er is niets in de spiegel dan je eigen reflectie. Alle gebeden... gebed zelf is onvolwassen, het is teruggang.

Het zal je pijn doen, maar ik kan het niet helpen. Ik moet de waarheid zeggen zoals ze is.

Prabodh, je vraagt me: *Ik heb U horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden.*

In feite zul je zodra je stopt met vragen, stoppen met bidden. Dat is een eenvoudige methode – ik moet soms een beetje een omweg maken, enkel om je niet al te veel pijn te doen.

Ik zie niet dat er enige God is die de wereld schiep. Ik ervaar zeker een goddelijke kwaliteit in het bestaan, maar het is een kwaliteit, niet een persoon. Het is meer zoals liefde, meer zoals stilte, meer zoals vreugde, niet als een persoon. Je zult God nooit ontmoeten om "Hallo" tegen hem te zeggen, "Hoe gaat het met U?" en "Ik heb duizenden jaren naar U gezocht. Waar heeft U zich verborgen gehouden?"

God is geen persoon maar enkel een tegenwoordigheid. En als ik "tegenwoordigheid" zeg, wees erg oplettend, want je kunt blijven luisteren volgens je eigen conditionering. Je kunt zelfs "tegenwoordigheid" tot iets objectiefs maken – je bent opnieuw in dezelfde hinderlaag gevallen. God is een tegenwoordigheid in de meest innerlijke kern van je wezen: Het is je eigen tegenwoordigheid. Het is niet een ontmoeting met iemand anders.

Martin Buber, een van de grote Joodse denkers van deze eeuw, heeft geschreven dat gebed een dialoog is tussen "Ik" en "Gij". Er is geen "Gij", dus de dialoog is onmogelijk. Alle gebeden zijn monologen. En omdat er geen "Gij" is, is er ook geen "Ik"; ze kunnen alleen samen bestaan, ze kunnen niet afzonderlijk bestaan. Hoe kun je het bestaan van "Ik" indenken zonder een of andere "Gij"? De "Gij" is nodig om de lijn van het "Ik" te begrenzen.

Maar Martin Buber heeft in zekere zin gelijk – hij definieert het hele verleden van de religie. Hijzelf is belast met het verleden; hij is nooit uit zijn joodse huid kunnen komen. Hij bleef gevangen, hij bleef een Jood – een aardige, mooie

persoon, met grote intellectuele capaciteiten, maar nog steeds in slavernij. Het Joodse denkbeeld van “Ik” en “Gij” is het basis patroon van gebed. Zonder “Ik” kun je niet bidden, want er is niemand om te bidden. Zonder “Gij” kun je niet bidden, want er is niemand om tegen te bidden. En als je niet om iets vraagt, waarvoor bid je dan? Gebed betekent vragen, het is een eis, hoe mooi gecamoufleerd ook, hoe subtiel verborgen ook achter mooie kleden en maskers. Het is vragen: je bent eisend, je zegt, “Geef me dit! Geef me dat!”

Dus als ik zeg dat er geen God is, onthoudt dit: Ik bedoel werkelijk dat het bestaan op zich al genoeg is. Het behoeft geen schepper. Er is creativiteit maar niet iemand die creëert. De verdeling tussen schepper en schepping moet verdwijnen, alleen dan zul je in staat zijn tot de pieken van meditatie te stijgen. Anders zul je beperkt blijven tot de kinderachtige patronen van het verleden: neerknielen voor beelden in tempels, in synagogen, in kerken, en allerlei soorten idiote dingen doen. Maar deze idiote dingen worden door duizenden anderen gedaan, dus word jij je er nooit bewust van dat ze gek zijn. Als de menigte met jou is, als de massa met je is, voel jij je op vaste grond. Je voelt je enkel zwakjes als je alleen bent.

Meditatie is de ervaring van alleen zijn. Slechts erg moedige mensen kunnen die dimensie binnengaan. Gebed is een massaverschijnsel, het is deel van de collectieve mind. En als je in een menigte bent komt er zeker een groot vertrouwen in je op. Het is besmettelijk, want zoveel mensen kunnen er niet naast zitten. Maar ik zou je willen zeggen: het is altijd het geval dat de massa er wel naast moet zitten. Slechts zelden is er een individu die gelijk heeft, want waarheid is een hoogtepunt, zo’n piek, zoals de Everest. Je kunt niet naar de Everest gaan met een menigte; er is geen plaats genoeg. Enkel één persoon kan op het hoogste punt staan – alleen.

Meditatie is de ervaring van alleen zijn, volkomen alleen. Gebed is een massaverschijnsel, het is een massapsychologie. Vandaar dat Hindoeïsme, het Christendom, Judaïsme, Mohammedanisme, allen religies van gebed gebleven zijn. Zelfs de twee religies die trachtten religies van meditatie te worden vielen terug – Boeddhisme en Jainisme, deze twee religies probeerden religies van meditatie te zijn. Maar alleen Boeddha en Mahavira, twee individuen, konden dit klaarspelen. Op het moment dat ze stierven begon hun religie terug te vallen tot het oude achtergebleven patroon; beiden werden religies van gebed.

Nu bidden Jaina’s voor Mahavira. Dat is zelfs nog erger, want Christenen kunnen nog enige ondersteuning van Jezus hebben maar Jaina’s hebben geen steun van Mahavira. Boeddhisten, miljoenen Boeddhisten bidden voor het beeld van Boeddha. Dit is belachelijk, ongelooflijk, want Boeddha’s laatste woorden waren

“Wees een licht voor jezelf”. En het is een vreemd verschijnsel dat Boeddha’s beelden de eersten waren die in de wereld gemaakt zijn; zijn standbeelden waren de eersten die in tempels werden geïnstalleerd.

Er zijn Boeddhatempels met duizenden standbeelden. Een tempel in China wordt De tempel van Tien Duizend Boeddha’s genoemd – tienduizend beelden van Boeddha in één tempel. De hele berg is gebeeldhouwd tot een tempel. Als Boeddha terugkomt zal hij zich op zijn hoofd gaan slaan, hij zal zelfmoord plegen.

Het eerste wat je moet onthouden, Prabodh; ik geloof in een orgastisch universum. Er bestaan geen verdelingen zoals de schepper en het geschapene, het hogere en het lagere, het heilige en het wereldse, dit en dat. Ik geloof in één organisme.

Het bestaan moet niet gezien worden in termen van een schilder en zijn schilderij, want zodra het schilderij af is, worden de schilder en het schilderij twee aparte entiteiten. Het bestaan moet je zien in termen van een danser en zijn dans. Je kunt hen niet scheiden; de danser en de dans zijn één. Op het hoogtepunt van de dans verdwijnt de danser in de dans – er is geen danser maar enkel een dans. Dat is de ervaring van meditatie: als je jezelf oplost in het bestaan, als de dauwdruppel in de zee glijdt en de zee wordt. En omgekeerd is het ook waar: de zee glijdt in de dauwdruppel en wordt de dauwdruppel. Ze kunnen niet langer als twee entiteiten beschouwd worden.

Dus als ik zeg dat God geen tegenwoordigheid is, bedoel ik dat hij niet iets buiten jou is – noch een persoon noch een tegenwoordigheid zoals opgevat in de taal van objectiviteit. Als ik zeg dat God een tegenwoordigheid is, bedoel ik gewoon dat hij de meest innerlijk kern van je wezen is – die stille kern, die ruimte waar niemand anders bij jou kan binnengaan; die geheime, die absoluut intieme maagdelijke ruimte, je innerlijkheid, is God.

Maar het woord “God” kan moeilijkheden voor je scheppen. Woorden zijn erg lastig want woorden dragen het verleden; ze zijn door het verleden gemaakt, ze zijn overbelast door het verleden. Elk woord is gevaarlijk, want de betekenis ervan komt van het verleden. En het probleem voor mij is: woorden te gebruiken die van het verleden komen – want er zijn geen andere woorden – maar die zo te draaien en te keren dat ze je een beetje inzicht geven in een nieuwe betekenis. De woorden zijn oud, de flessen zijn oud, maar de wijn is nieuw.

En oude dame die haar hond uitliet besloot naar de plaatselijke supermarkt te gaan waar het verboden was voor honden. Ze bond het beestje vast aan een brandkraan. Maar direct na het vastzetten van de hond kwamen allerlei loslopende honden uit de omgeving aan dit weerloze dier snuffelen. De agent op

de hoek, die zag wat er gebeurde, riep de oude dame en zei haar dat ze haar hond daar niet alleen kon laten.

Ze vroeg hem waarom en hij antwoordde, "Mevrouw, uw hond is werkelijk heet."

Ze antwoordde, "Eet, ze eet alles."

Hij reageerde hierop met, "De hond moet maar eens jongen krijgen."

De oude dame antwoordde, "Ze hoeft helemaal geen honger te krijgen – ze eet alles op wat ze krijgt".

In totale frustratie, zei hij, "Die hond moet gedekt!"

De oude vrouw staarde hem recht in de ogen en antwoordde, "Dek haar dan! Ik heb altijd al een politiehond gewild".

Woorden zijn gevaarlijk... altijd de mogelijkheid dat ze verkeerd worden begrepen. Je zegt, Prabodh:

Ik heb U horen zeggen niet om iets te vragen in onze gebeden.

In feite is dat mijn manier je te verhinderen om te gaan bidden. Als je niets te vragen hebt, waarom zou je dan bidden? Wat is dan de beweegreden ervan? Zelfs een man als Jezus is op vele manieren kinderachtig. Maar dat is nu eenmaal zo: hij behoorde tot de ossenkartijd van religie, hij behoorde tot de Joodse traditie. Hij leefde als een Jood, sprak als een Jood, stierf als een Jood. Zijn hele manier van denken, kijken, observeren, was zuiver Joods.

Hij was niet werkelijk in rebellie, hij was geen rebel in de ware zin van het woord. Integendeel, hij probeerde te bewijzen dat hij tot de traditie behoorde, hij trachtte te bewijzen dat hij de persoon was die door de oude profeten was voorspeld, dat hij gekomen was om hun profetieën te vervullen. Welnu dat is klinkklare nonsens! Niemand kan iets voor iemand anders voorspellen; het verleden is absoluut onmachtig iets over de toekomst te weten. De toekomst is dat wat openblijft. Als het voorspeld kan worden wordt het gesloten, het is niet langer de toekomst; als je de toekomst kunt voorspellen is het reeds verleden. Je hebt zijn opening al tenietgedaan, het is nu afgesloten.

Hij trachtte de Joden ervan te overtuigen dat "Ik ben de Messias waar jullie op gewacht hebben". Hij probeerde op elke manier aan hun verwachtingen te voldoen: met allerlei soorten wonderen, op elke manier proberen zijn zaak te bepleiten. Dit is niet de wijze van een revolutionair. De revolutionair maakt zich gewoon los van het verleden; hij heeft niets met het verleden te maken.

Hij probeerde nog steeds een profeet te zijn in de Joodse zin. Een profeet is een religieus man met politieke tendenties, en religie en politiek verdragen elkaar

niet. Als je die mengt, creëer je een ratjetoe. En dat is wat Jezus deed: aan de ene kant probeerde hij religieus te zijn, anderzijds probeerde hij te bewijzen dat hij een profeet was zoals de oude profeten. Deze politieke tendens met zijn religieuze neiging werd een erg verward verschijnsel in hem. Hij was uiterst verward. Ik zie niet veel helderheid in hem, hij is niet doorzichtig, hij is erg troebel. Je kunt het in zijn eigen uitspraak zien. Hij zegt, “Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan...” Dat is zijn meest innerlijke verlangen. Waarom anders zou hij zeggen, “Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk aan mij voorbijgaan, maar niet als mijn wil, maar zoals u het wilt?” Dit is een tegenspraak, een

uitgesproken tegenspraak. Dit wordt niet gezegd door een zich waarachtig overgegeven mens. Wie zich echt heeft overgegeven, heeft niets te zeggen – wat er ook gebeurt, laat hij gebeuren.

Waar komt dit “als” vandaan – “als het mogelijk is”? Dit verlangen is er dat “Als U het kunt regelen, dan alstublieft... maar als u het niet kunt dan is het ook goed, dan wat er ook gebeurt zal ik aanvaarden.” Maar er is weerzin, er is tegenspraak. Zijn eigen verlangen is dat deze kelk voorbij zou gaan – deze doodsangst, deze kruisiging, deze dood, voorbij zou gaan. Hij wachtte diep van binnen werkelijk op een wonder, hij hoopte op een wonder. Hij was niet zo anders dan de menigte die zich verzameld had om de kruisiging te zien. Hij was niet zo verschillend van de rabbijnen en de priesters en de regering die allemaal samenspannen om hem te doden; hun filosofische achtergrond was dezelfde.

De rabbijnen en de hogepriesters van de tempel in Jeruzalem trachtten te bewijzen dat deze man een bedrieger was. En hij trachtte te bewijzen dat “Nee, ik ben de echte Messias – en op het laatste moment zul je het zien wanneer God zelf neerdaalt om zijn eniggeboren zoon te redden.” En de tijd verstrijkt: hij wordt vastgespijkerd, hij wordt gekruisigd, hij wacht op het wonder. Niets gebeurt er, alle verwachtingen veranderen in verbittering. Op dat moment van doodsangst roept hij uit, “Waarom heeft u mij verlaten?” Maar er is niemand om naar te roepen. Er is niemand die hem heeft verlaten. Het is zijn eigen idee, het is zijn eigen projectie, het is zijn eigen hallucinatie. Deze staat is hysterisch! Maar hij blijft wachten tot het laatste moment. En als hij zegt, “Als het niet mogelijk is, laat dan uw wil geschieden,” Dat is overgave, maar niet echt – met tegenzin, gewoon een manier om het gezicht te redden.

Er gebeurt niets, alles is voorbij. De menigte joelt en lacht om de hele scene, mensen gooien stenen, beledigen hem, doen hem pijn, mensen keren erg gefrustreerd naar huis terug omdat er niets is gebeurd, overtuigd dat hij een oplichter was. Zelfs zijn eigen discipelen zijn ontsnapt, toen ze zagen dat het nu gevaarlijk is om daar te zijn. Als ze gepakt worden... Als Jezus niet door God

gered wordt, wie gaat hen dan redden? Arme kerels – ze ontsnapten. En het is logisch.

Jezus' gezegde, "Uw wil geschiede," is gewoon een laatste poging om zijn gezicht te redden. Dit is niet de manier van iemand die zich overgegeven heeft. Hoe kun jij je overgeven aan je eigen projectie?

Vandaar dat ik je geen gebed leer; gebed kan niet anders dan volkomen tegengesteld zijn. De verwachting ervan is in de grond al tegenstrijdig: het vraagt dat jij je overgeeft, alleen dan kan het vervuld worden. En als jij je overgeeft, wat is er dan nog om te vervullen? Zie alsjeblieft de tegenspraak.

Gebed vraagt iets onmogelijks van je. Je kunt God alles vragen, maar eerst moet jij je totaal overgeven. Maar als je totaal overgegeven bent dan is er geen kwestie van iets te vragen. Waar zal het vragen vandaan komen? Wie wil er vragen? En als je nog steeds vraagt, dan ontbreekt de overgave, dus kan het gebed niet verhoord worden.

Zie je het simpele mechanisme ervan? Het gebed kan slechts verhoord worden als je niets vraagt. Maar wat is er dan om verhoord te worden? Je had om te beginnen al niets gevraagd.

Ik leer je een totaal ander soort religiositeit. Het is dat van meditatie. Je hoeft niets te vereren, je hoeft niet te bidden; je moet diep naar binnen in je eigen zelf gaan – een reis van zelfontdekking. Het is geen kwestie van God ontdekken. Waarom ga je achter God aan? Wat voor verkeers heeft hij je aangedaan? Vergeef hem, vergeet hem!

Het eerste en enige waardevolle onderzoek is te weten: "Wie ben ik binnenin dit lichaam -geest mechanisme? Wat is dit bewustzijn, dit wonder van bewustzijn?" Dit wonder van bewustzijn moet ontdekt worden. Je moet je wezen afpellen zoals je een ui afpelt. Ga door met pellen.... Je zult laag na laag tegenkomen. En uiteindelijk, als al die lagen er afgegooid zijn, weggewerkt zijn, zul je zuiver nietsheid, leegte, in je handen hebben, *shunyata*. Dat is je wezenlijke kern, het centrum van de cycloon.

In het afgooien van de lagen van de ui, heb je de fles weggegooid die was gecreëerd door jou, door de maatschappij, door de cultuur, door het verleden, door de traditie, en als je de fles weggegooid hebt, is de gans eruit.

Dan ben jij net zo oneindig als het universum zelf, even eeuwig als tijdloosheid zelf.

Je kunt het goddelijkheid noemen – het 'is' goddelijkheid. Het is het hoogste, de grootste bloei van zijn. Maar het is niet een God ergens buiten je. Je kunt er niet

tegen bidden. Je kunt het zijn, maar niet tegen bidden, want het is niet gescheiden.

Je vraagt me:

Waarom zegt Jezus dan tegen ons, "Als je bidt, vraag... "?

Jezus heeft dit nooit tegen jou gezegd. Hij sprak tegen een ander soort mensen. Als Jezus naar jou komt, onthoud één ding: er is geen mogelijkheid tot enige communicatie tussen jou en hem. Er zal een kloof zijn van tweeduizend jaar. En je weet heel goed dat zelfs de kleine afstand tussen jou en je vader bijna onoverbrugbaar is. Praat met je vader en je spreekt tegen een muur. Je vader voelt hetzelfde: tegen een kind praten is onmogelijk; er schijnt geen communicatie te zijn. Tweeduizend jaar is een grote kloof. Als Jezus op dit moment kwam, zou hij voor jou een soort pygmee lijken. Je zou niet in staat zijn te begrijpen waarom die man tweeduizend jaar lang zo vereerd is... waarvoor? Je zou helemaal niet in staat zijn hem te appreciëren. Je zou makkelijk duizend en een fouten in hem vinden. Zelfs de meest domme van jullie zou in staat zijn in te zien: "Is dit de man die we in duizenden kerken vereerd hebben, waar miljoenen mensen tot hem bidden? Is dit de man?"

Maar tweeduizend jaar van voortdurend schilderen... en dat is het werk van de kerk, theologen, filosofen, priesters – ze gaan maar door met het modern maken, zover ze kunnen, ze gaan door met nieuwe lagen verf aan te brengen. Als je diep graaft in die dikke lagen verf, zul je werkelijk niet weten wat je moet doen. Als je Jezus ontdekt, zul je erg gefrustreerd zijn. Je zult een erg gewone man vinden. Ja in die dagen was hij buitengewoon – het is een kwestie van tijd. In die dagen was hij bijzonder omdat de mensen toen zelfs nog veel verder achtergebleven waren dan hij was.

Maar nu ben je tweeduizend jaar op hem vooruit. De manier waarop hij praat en de dingen die hij zegt zijn niet aan jou gericht, Prabodh.

Je zegt:

Hij zegt tegen ons...

Nee, hij heeft geen idee van jou. Wat ik zeg, dat zeg ik tegen jou, maar wat Jezus zegt, dat zegt hij tegen de mensen van zijn tijd. Hij is geen tijdgenoot van jou, hoe kan hij iets tegen jou zeggen?

En dit is een van de problemen die ik elke dag tegenkom, want de mensen die naar mij komen, leven met een kater van Jezus, of van Boeddha, of van Mahavira of van Krishna of van Zarathoestra. Zij hebben hun overblijfsels uit het verleden

en ik ben een man van deze tijd! Ik spreek gewoon voor de twintigste eeuw, en niet alleen voor de massa van de twintigste -eeuw maar voor de twintigste-eeuwse elite – de mensen met de hoogste intelligentie. Vandaar dat het moeilijk is te begrijpen wat ik zeg.

Jullie leven duizenden jaren terug. Het is erg zeldzaam een hedendaags mens te vinden. De een is duizend jaar oud, de ander tweeduizend jaar, iemand drieduizend jaar.... En hoe ouder ze zijn, des te waardevoller denken ze te zijn. Hindoes proberen te bewijzen dat hun Veda's de oudste geschriften zijn, alsof dat iets prijzenswaardigs is. De oudste geschriften betekent eenvoudig dat je sindsdien niet vooruitgegaan bent, je draagt nog steeds de last. Historici zeggen dat de geschriften van de Hindoes, de Veda's, vijfduizend jaar oud zijn. Maar Hindoes zijn niet bereid het te aanvaarden – zij zeggen dat ze tenminste negentigduizend jaar oud zijn. Hoe ouder hoe beter.

Hetzelfde geldt voor andere religies, alsof alles wat oud is goud is. In feite is leven altijd nieuw, fris, zo fris als dauw in de eerste morgenzon op het lotusblad, zo nieuw als de sterren, zo nieuw als de ogen van een pasgeboren baby, zo nieuw als het lied van de vogels precies nu. Leven kent enkel één tijd, dat is nu.

Jezus sprak niet tegen jou, dat kon hij niet – hij had geen idee van jou, hij kon zich jou niet indenken. Maar hij sprak tegen zijn eigen mensen, en zijn mensen leefden met deze ideeën. Hij parafraseerde het Joodse denkbeeld van religie.

Hij zei, "Geef ons het dagelijks brood, vergeef ons onze schulden. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van het kwade."

Welnu, voor mij is dat alles gewoon volkomen nonsens.

"Geef ons het dagelijks brood."

In het verleden is de mensheid erg arm geweest. Het hele verleden is er een geweest van grote ontbering, honger, ziekte, gebrek, vloed – en allerlei soorten ziekten. Het is een wonder dat de mens hoe dan ook heeft overleefd.

In landen zoals India is dit nog steeds het geval. Vandaar dat je iets ziet gebeuren, de intelligente kern van de Westerse jeugd richt zich steeds meer op meditatie, maar de Oosterse massa wendt zich steeds meer tot dingen als het Christendom. Indiërs zouden liever meer Moeder Theresa's hebben in India dan mij. Natuurlijk, want brood is nodig. Als je India bekijkt zul je merken dat alleen de arme mensen zich bekeren tot het Christendom; geen enkel rijk mens bekeert zich tot het Christendom. Bedelaars, wezen, weduwen, autochtonen, die zelfs niet één maaltijd per dag kunnen vinden – zij worden tot het Christendom bekeerd. Het spreekt hen aan omdat brood hun probleem is.

Jezus zegt, “Geef ons het dagelijks brood.”

Wij moeten het maken; er is niemand om het ons te geven. Dat is het werk van de wetenschap; religie heeft er niets mee te maken. We zouden beter beginnen grenzen te stellen: wat door de wetenschap gedaan kan worden moet de wetenschap doen, wat door technologie gedaan kan worden moet door technologie gedaan worden. Als je auto het begeeft en je hebt geen benzine meer, kniel je ook niet gewoon even neer en begint te bidden, “Geef ons de dagelijkse benzine.” Dat zal net zo stom zijn als dit gebed. Je weet dat je naar een tankstation moet zoeken! Dit is niet de manier – het zal echt niet gebeuren. Maar de priesters hebben aldoor geprobeerd om religie je hele leven te laten domineren – van brood tot God. Ze zijn heel erg bang om te verdelen; vandaar dat ze tegen wetenschap, tegen technologie waren.

Bertrand Russell heeft gelijk als hij zegt: “Als de hele mensheid goed gevoed is, goed verzorgd is, zullen gebeden zoals deze – ‘Geef ons het dagelijks brood’ – absoluut zinloos worden.” Er zal geen reden voor zijn! En daarmee zullen je kerken, je tempels, je priesters hun macht beginnen te verliezen. Ze hebben de mensheid kunnen bezitten om de eenvoudige reden dat ze de wetenschap en technologie niet toestonden je lot te verbeteren.

In India was Mahatma Gandhi tegen de wetenschap, tegen erg noodzakelijke wetenschap ook. Hij was tegen treinen, de telegraaf, het postkantoor, elektriciteit. Hij wilde dat dit land tenminste zo primitief zou leven als mensen gewoon waren tienduizend jaar geleden te leven. Het enige wat hij accepteerde als de grootste wetenschappelijke uitvinding was het spinnenwiel, en hij werd vereerd als een mahatma.

Volgens mij beging hij een misdaad, een veel grotere misdaad dan Adolf Hitler. Maar zijn misdaad is erg subtiel. Je kunt het niet ontdekken omdat hij het in religieuze breedsprakigheid brengt: “Men moet op God vertrouwen – waarom zou men op wetenschap vertrouwen?”

Ik zou willen benadrukken: leven is een multidimensionaal verschijnsel, en we zouden heel duidelijk moeten zijn qua verdelingen. Muziek zou verzorgd moeten worden door musici, niet door wiskundigen. Het dansen moet het terrein zijn van dansers, niet van scheikundigen. Poëzie moet in handen van dichters zijn, niet van de fysiologen. Wetenschap heeft zijn eigen inbreng – het is de intelligentie van de mens. Er is geen reden voor enig gebed, we kunnen van deze aarde een paradijs maken. Maar we zullen er niet in slagen tenzij we stoppen met allerlei soorten nonsens waarmee we volgepropt zijn.

Maar dit is de strategie van de priesters geweest. Hij kan je enkel domineren als je arm bent, hij kan je slechts domineren als je uitgehongerd bent – want als je arm en hongerig en ellendig bent, zul je wel aan zijn voeten vallen want hij is de bemiddelaar tussen God en jou. Jij kent geen adres waar God leeft, welke taal hij spreekt. Dat is de bekwaamheid van de priesters. Hij weet dat God Sanskriet

spreekt, en hij staat jou niet toe ook Sanskriet te leren, want als jij Sanskriet leert, dan zal hij niet meer nodig zijn. Hij weet dat God Aramees, Hebreeuws spreekt; hij zal jou niet toestaan Aramees en Hebreeuws te leren. Als jij dat leert dan zal hij ontmaskerd worden, want er is niets in het Aramees of Hebreeuws of Sanskriet, niets van enige waarde.

Maar als je deze talen niet kent blijf je onwetend; en hij blijft maar pretenderen dat hij de wijze man is. Hij kan jou blijven leiden – blinde mensen leiden andere blinde mensen. En zijn macht hangt van jou af, en hij is erg sluw geworden. Eeuwenlang exploiteren hebben hem het hele vak, de kunst, de truc geleerd van jou uit te buiten.

Sigmund Steinberg, de bekende importeur van dameshandschoenen, bracht een onverwacht bezoek aan de rabbijn van zijn tempel. Deze eerwaarde was zeer aangenaam verrast zijn fabelachtig rijk parochielid te zien, die met contributie meer dan goed maakte wat hij in aandacht en religieuze ijver tekortschoot. Deze keer echter was de tocht naar de tempel voor een compleet religieus, zij het tamelijk ongebruikelijke, reden.

“Rabbijn,” begon Steinberg na de gebruikelijke hartelikheden, “Ik ben hier voor iemand die mij erg dierbaar is. Mijn eigen, mijn lieveling, mijn drievoudige kampioen, Wetsminster Abbey de derde, mijn kleine poedelkind wordt deze aanstaande Tisha B’av dertien jaar, en ik wil Rabbijn, dat u hem bar mitzwa geeft.”

De rabbijn was compleet van zijn stuk. “Maar mijn beste mijnheer Steinberg, dat is onmogelijk. Er heeft nooit in de geschiedenis van de Joodse religie zoiets plaats gevonden.” Het zou een schandaal zijn. De tempel zou een mikpunt zijn. Mijn wijding zou herroepen worden, de zusterorde zou zich ontbinden. De campagne voor de bouw zou gestopt worden. De hoge heren zouden hysterisch zijn. En de raad van directeurs zouden mijn kop wensen.”

Steinberg bleef onbewogen. Zonder ook maar een spier te vertrekken, richtte hij zich opnieuw tot de rabbijn. “Voor de gelegenheid, doneer ik de tempel de som, in cash, van vijfduizend dollar.” “Mijnheer Steinberg”; de rabbijn straalde. “Waarom heeft U me niet meteen al verteld dat de hond Joods was?”

Deze mensen zijn werkelijk sluw geworden. Hun hele inspanning is om aan de macht te blijven, en het meest noodzakelijke om machtig te blijven, is om rijk te blijven, om overheersende invloed te houden, is om de mensheid lijdend te houden. Dat is een eenvoudige strategie; iedereen die ogen heeft kan het zien. Denk gewoon eens aan een wereld waarin mensen gelukkig zijn, extatisch, waar mensen van moment tot moment leven met een dans en met een lied.... Wat zal er van je oude religie overblijven? Hoeveel van je tempels en kerken en synagogen zullen in staat zijn te overleven? Ze zullen oplossen als rook.

Wanneer je lijden verdwijnt, zullen je zogenaamde religies verdwijnen. Ze zijn opium voor de mensen; ze hebben je in een subtiele onbewuste staat gehouden. Ze geven je grote hoop. Die hoop is niets anders dan een drug, veel gevaarlijker dan enige chemische drug kan zijn. Ze hebben de hele mensheid gedrogeerd.

Jezus zegt, "Geef ons het dagelijks brood. Vergeef ons onze schulden."

Welke schulden? Maar de hele religie heeft geleefd met het denkbeeld van de zonde.

En wat was de zonde van Adam en Eva? Ze waren ongehoorzaam.

Ongehoorzaamheid is geen zonde, ongehoorzaamheid hoort bij opgroeien. Elk kind moet zijn ouders vroeg of laat ongehoorzaam zijn – en hoe vroeger hoe beter, want het leven is kort. Je moet je tijd niet verspillen. Je moet leren absoluut nee te zeggen, dan alleen komt er een moment dat je ja kunt zeggen. Zonder in staat te zijn nee te zeggen, is niemand in staat om ja te zeggen.

Ongehoorzaamheid is de achtergrond waartegen werkelijke gehoorzaamheid opbloeit. En als er iemand verantwoordelijk was voor de erfzonde dan was het God, niet de arme slang – hij is de grootste weldoener van de mensheid, de eerste ware Messias, want hij heeft Adam en Eva verleid en tegen hen gezegd dat ze ongehoorzaam moesten zijn. Hij was de eerste meester. Zonder hem zou er

geen mensheid geweest zijn, geen Jezus, geen Boeddha, geen Confucius, geen Lao Tzu. De hele eer gaat naar de arme slang. En de oorzaak van de hele zonde was God zelf – hij verbood....

De Hof van Eden was een grote tuin. Er waren slechts twee bomen; hij was bang dat Adam en Eva de vruchten ervan zouden eten. De ene was de boom van kennis en de andere de boom van leven. Welnu, waarom zou God bang zijn dat zij zouden weten en leven?

Je kunt de hele strategie van de priesters zien. Hij is voor twee dingen bang: weten en leven. Hij verhindert jou te weten zodat hij de wetende blijft en hij verhindert jou te leven zodat je altijd aan zijn voeten knielt en bedelt: "Geef ons

het dagelijks brood.” Hij staat jou niet toe totaal, intens te leven. Hij hindert je op elke mogelijke manier; hij beschadigt je, hij verlamt je. En het hele verhaal begint in de Hof van Eden.

God schijnt de eerste priester te zijn. Waarom zou hij bang zijn dat zij weten? Hij zou hen werkelijk hebben moeten zegenen; hij zou Adam en Eva hebben moeten zeggen, “Het eerste wat jullie moeten doen is naar deze twee bomen gaan; die zijn het meest waardevol. Weet – ken het leven in haar totaliteit, leer haar geheimen, onderzoek het. Ga van het gekende naar het onbekende, van het onbekende naar het onkenbare – ga op een lange pelgrimstocht. Niets zou ongekend moeten blijven. Je moet deel worden van het hele mysterie van het universum.” Dat zou zijn eerste advies moeten zijn als hij werkelijk liefdevol, vol compassie was geweest.

En hij zou hen moeten vertellen, “Leef – en leef hartstochtelijk, en leef totaal! Leef intens, leef extatisch! Dit zijn de twee bomen die je niet mag missen.

Als ik in zijn plaats was geweest, zou dit mijn advies zijn geweest: “Leef onder deze bomen. Je kunt van andere bomen genieten als je wilt – gewoon voor de verandering kun je overal naar toe – maar deze twee bomen moet je niet vergeten.” In plaats van dit te zeggen, zegt God, “Eet niet van de boom van kennis.” Waarom? Is hij bang dat als Adam en Eva ook wetend worden dat ze dan gelijk aan hem zullen zijn? Is hij bang dat Adam en Eva Boeddha’s worden, ontwaakten?

Weten komt door meditatie, onthoudt het. De boom van kennis is de boom van meditatie, en God verbiedt meditatie. Weten komt als je dieper in je wezen gaat; wanneer je tot de diepste kern raakt, explodeert het weten. Je wordt bedolven onder oneindig licht.

En hetzelfde is waar wat het leven aangaat; hoe meer je weet, des te meer leef je; hoe meer je leeft, des te meer weet je. Ze gaan samen, dansend hand in hand. Weten en leven zijn twee kanten van dezelfde medaille; ze gebeuren allebei bij hen die mediteren. Maar een religie die gebaseerd is op angst is bang voor allebei.

En dit is mijn hele onderricht hier: weet en leef. Leef zonder vrees, ken zonder aarzeling.

En de slang lijkt het absoluut bij het rechte eind te hebben als hij tegen Adam en Eva zegt, “God is bang. Als je van deze boom eet worden jullie als goden – dan zal er geen superioriteit meer zijn, je zult gelijk zijn aan God. En als je van de boom van leven eet zul je onsterfelijk worden. Net zoals goden onsterfelijk zijn. En God is bang. Hij wil je onderworpen houden.”

Wie heeft er de zonde begaan? Wie heeft iets overtreden – God, of Adam en Eva? Maar Jezus denkt nog steeds in termen van een rottig verleden. Hij denkt nog steeds dat de mens schuldig is.

Ik zie niet.... Wat je ook doet is natuurlijk. Wat voor overtredingen begaan jullie? De instincten die je leeft zijn door de natuur gegeven. Je seks is een geschenk van de natuur, je vreugde in goede voeding is deel van je natuur. Je zou graag mooi willen wonen, je zou graag comfortabel willen leven. Je zou graag een mooie tuin rondom je huis hebben, je zou graag een verwarmd zwembad hebben. Je zou graag een man of vrouw willen om lief te hebben. Ik zie er geen enkele overtreding in. Je begaat geen enkele zonde, je volgt eenvoudig je natuur, je spontane neigingen.

Maar de religies hebben je veroordeeld, uitermate veroordeeld. Ze hebben alles wat natuurlijk was veroordeeld, en door die veroordeling hebben ze enorm veel schuld in je gecreëerd. Je hele hart zit vol schuld. Die schuld doet je terugkrabbelen; ze staat je niet toe op enig gebied totaal te leven. Ze staat je niet toe je dans tot zijn piek te laten reiken, zijn crescendo. Het staat je niet toe te zingen en

het uit te roepen en je te verheugen. Het onderdrukt je. Ik kan geen enkele van dat soort ideeën ondersteunen.

Jezus zegt, “Leidt ons niet in bekoring ...”

Over welke verzoeking heeft hij het? Welke bekoringen zijn er? Het leven is zo eenvoudig! Maar je kunt dingen een etiket geven van bekoring, dan worden ze bekoringen.

Bijvoorbeeld, ik ben geboren in een Jaina familie – ongelukkigerwijs, maar er is niets aan te doen. Je moet nou eenmaal de ene of andere betreuenswaardige staat kiezen. Tot aan mijn achttiende jaar had ik nooit de arme tomaten geproefd, want Jaina's zijn absoluut vegetarisch en de arme tomaten hebben de kleur van vlees – alleen maar de kleur! Er zit niets in, maar alleen al de kleur is genoeg voor Jaina's om afkeer te voelen. Tomaten kwamen mijn huis niet in; ik had ze niet geproefd.

Toen ik achttien was, ging ik met een paar van mijn Hindoe vrienden picknicken. Ik was de enige Jaina en zij waren allemaal Hindoes. En tot die tijd had ik ook nooit 's avonds gegeten, want Jaina's eten niet 's avonds – dat is een grote zonde want 's avonds kan er een mug in je voedsel vallen, of een insect kan er inkruipen, en onwetend kun je iets levends eten. Dat zal je de hel in slepen. Dus je moet overdag eten als er absoluut helder licht is. Je moet ook geen water 's nachts drinken, want in de nacht – wie weet? Zonder opzet van jouw kant kan er iets gedood worden.

Dus ik had niet 's avonds gegeten en ik had geen tomaten geproefd tot mijn achttiende jaar. Dat waren grote verleidingen. Ik had wel tomaten op de markt gezien en ze waren werkelijk verlokkelijk – ze zaten zo meditatief, zo gecentreerd, zo aards. Aardappelen zijn ook niet toegestaan in jaina families want ze groeien onder de grond en alles wat in de duisternis groeit is gevaarlijk om te eten want het brengt duisternis in je ziel.

Toen ik naar die picknick ergens in de heuvels ging, waren al mijn vrienden zo zeer aan het genieten van de bergen, de schoonheid en de kastelen dat niemand zich haastte om voedsel klaar te maken. En ik ben altijd al een lui mens geweest – ik kan geen eten koken. Ik kan vele andere dingen bekokstoven... maar geen eten, zelfs mijn thee niet. Dus moest ik wachten totdat zij besloten het te gaan doen.

Ik had honger – de reis, het rondtrekken en de frisse berglucht. Ik voelde honger en het werd al avond en ik was ook bang; “Wat gaat er gebeuren? Als zij 's avonds eten maken, dan zal ik zonder eten moeten gaan slapen.” En mijn maag deed pijn.

Toen begonnen zij te koken. En grote verleidingen: tomaten, aardappelen, en de heerlijke geur van het voedsel. Ik werd heen en weer geslingerd tussen verleiding en deugd. Het ene ogenblik besloot ik “Het is beter om een nacht zonder eten naar bed te gaan – daar ga je niet dood van – liever dan de hel en hellevuur te lijden enkel voor een paar tomaten en een paar aardappelen.”

Maar dan was de honger te erg. En dan begon het argument op te spelen: als al mijn vrienden naar de hel gaan, wat ga ik dan in de hemel doen? Het is beter om met vrienden in de hel te zijn dan met die gekke Jaina heiligen in de hemel. In de hel kun je tenminste tomaten en aardappelen koken, je kunt er goed eten, er is genoeg vuur. Zelfs ik kan daar koken!

En ze probeerden me allemaal te overtuigen: “Er is niemand anders hier, en wij zullen het ook niet tegen je familie zeggen. Niemand zal het ooit te weten komen dat jij 's avonds hebt gegeten, dat je tomaten of aardappelen hebt gegeten.” Met enige tegenzin, aarzelend, stemde ik toe. Maar ik kon niet slapen totdat ik in het midden van de nacht overgaf, niemand anders gaf over – ze lagen allemaal vast in slaap te snurken – alleen ik gaf over. Het was mijn psychologie, want ik leed aan het idee dat ik een zonde had begaan. Het waren niet de tomaten dat ik overgaf, het was mijn gedrag. En die dag werd het me duidelijk, absoluut duidelijk dat je het leven slechts totaal kunt leven als je alle opvattingen laat vallen. Anders zul je maar gedeeltelijk leven, en gedeeltelijk leven is helemaal niet leven.

Ik kan dit gebed niet ondersteunen.

Jezus zegt, “Leidt ons niet in bekoring...”

Eén ding is zeker: dat Jezus de bekoring voelt, waarom anders dit gebed? Hij voelt dat God hem in

bekoring leidt. En als God leidt, waarom dan niet overgegeven? Dan zou het echte gebed geweest zijn: “Leidt ons werkelijk in totale bekoring. Als je leidt, waarom het halfhartig doen? Als je besloten hebt te leiden, leidt ons dan helemaal!”

Hij is in verleiding gebracht; zijn gebed is een absolute bevestiging van zijn verleiding. En het is natuurlijk – hij was menselijk, net als jullie, even levend als jullie zijn. En hij moet alle natuurlijke voorkeur en afkeer gevoeld hebben. Hij moet van dingen gehouden hebben, hij moet dingen geprefereerd hebben. Maar hij is bang – het verleden weegt hem zwaar.

“Leidt ons niet in bekoring, maar verlos ons van het kwade.”

Er is geen kwaad, vandaar dat er van niets verlost hoeft te worden. Er is maar één ding en dat is een staat van onbewustheid, van niet-weten, van niet alert zijn. Ik wil het geen kwaad noemen – het is een toestand, een uitdaging, een avontuur. Het is geen kwaad. Het bestaan is niet iets kwaads, het bestaan is een gelegenheid om te groeien. En, natuurlijk is de gelegenheid om te groeien alleen mogelijk als je op duizenden manieren verleid wordt, als je geroepen wordt door onbekende aspiraties, als er een enorm verlangen in je opkomt om te onderzoeken.... En het enige wat je kan verhinderen jouw onbewustheid is, je niet alert zijn. Dat is ook een grote uitdaging – om te overwinnen.

Word meer bewust, word meer alert, word meer levend. Laat al je sappen stromen. Houd je niet in. Respecteer je natuur, houd van jezelf en maak je geen zorgen om onnodige dingen.

Ga onbezorgd het overvloedige leven in, onderzoek het. Ja, je zult veel fouten maken. We leren door fouten te maken. Ja, je zult menige vergissing begaan – nou en? Het is enkel door je te vergissen dat je bij de juiste deur komt. Voordat je op de juiste deur klopt, moet je op duizenden verkeerde deuren geklopt hebben. Dat hoort bij het spel, het is deel van het spel.

De heer en mevrouw Goldberg hadden heel zuinigjes aan gedaan om hun oudste zoon naar een fijne kostschool te laten gaan. Uiteindelijk hadden zij het geld en besloten hem naar een zeer beroemde, hoogstaande kostschool te sturen. Ze brachten hem naar de trein en namen met tranen afscheid van hem.

Een paar maanden later, kwam hij terug voor de Kerstvakantie. De ouders waren dolgelukkig hun zoon Sammy weer bij zich te hebben. De moeder begroette hem met: “Samelah, oh, het is zo goed je te zien.”

“Moeder” antwoordde hij, “Hou op met me Samelah te noemen. Ik ben nu toch een volwassen man en ik zou graag willen dat U naar me verwijst als Samuel.”

Ze verontschuldigde zich en vroeg, “Ik hoop wel dat je alleen maar koosjer gegeten hebt terwijl je weg was?”

“Moeder, we leven in de moderne tijd, en het is absurd om aan de oude tradities te blijven hangen. Ik geniet van alle soorten eten, koosjer en niet-koosjer, en geloof me, u zou dat beter ook kunnen doen.”

“Wel, zeg me, ben je tenminste zo nu en dan naar de synagoge geweest om te bidden en dank te zeggen?”

De zoon antwoordde, “Heus, denkt u nu echt dat het juist is om naar de synagoge gaan als je optrekt met een groot percentage niet Joden? Eerlijk, moeder, het is echt onredelijk om dit van me te vragen.”

Op dit punt aangekomen, in een poging haar boosheid in te houden, keek Mevrouw Goldberg haar oudste zoon aan en zei, “Zeg me, Samuel, ben je nog steeds wel besneden?”

Het verleden blijft om je heen hangen. Het is gevangenschap. Als je een Jood bent of een Christen, of een Hindoe, of een Jaina of een Boeddhist, je bent niet werkelijk een mens. Je bent dood, je bent een lijk – besneden of onbesneden. Je wordt alleen levend als je totaal vrij van het verleden bent. Om in het heden te zijn is de enige manier om levend te zijn.

Prabodh, deze gebeden zijn niets anders dan op angst georiënteerde projecties en verlangens. Ik leer je liefde, geen angst.

In alle talen van de wereld wordt de religieuze mens godvrezend genoemd. Dat is een lelijke uitdrukking; men zou ervan af moeten zien. Het is onmogelijk voor een religieus mens om godvrezend te zijn want hij kan geen vrees hebben. Een religieus mens leeft eenvoudig liefdevol – niet uit angst. Dit zijn allemaal gebeden uit angst:

“Geef ons het dagelijks brood. Vergeef ons onze zonden. Leidt ons niet in bekoring, maar verlos ons van het kwade.”

Vergeet dit allemaal. Wees een beetje meer levend, een beetje meer eigentijds.

Henri ging voor het eerst jagen. Toen hij terug op kantoor kwam kon zijn partner Morris niet wachten om alles over het uitstapje te horen. Henri vertelde hem, “Nou, ik ging de bossen in met de gids. Je kent me, twee minuten in het bos en ik ben verdwaald. Ik loop extra rustig als plotseling de grootste beer die je ooit

hebt gezien recht voor mijn neus staat. Ik draai me om en ren zo hard als ik maar kan en die beer, hij rent zelfs nog harder. Juist als ik zijn hete adem in mijn nek voel, glijdt hij uit en valt. Ik sprong over een beek en bleef rennen, maar ik was buiten adem en natuurlijk kwam die beer weer dichterbij me. Hij was bijna bovenop me, toen hij opnieuw uitgled en viel. Ik bleef rennen en eindelijk bereikte ik de open plek van het bos. De beer rende zo hard als hij kon en ik wist dat ik geen kans had. Ik zag de andere jagers en schreeuwde om hulp en net toen gleden de beer uit en viel opnieuw. Mijn gids was daar om te helpen en hij schoot de beer dood.”

Morris zei, “Henri, dat was wat je noemt een verhaal. Jij bent een erg dapper man. Als het mij was overkomen, had ik het in mijn broek gedaan.”

Henri keek hem aan en haalde zijn schouders op, “Morris, waar dacht je dat die beer over uitgled?”

De mens heeft in angst geleefd – het is tijd er voorgoed een einde aan te maken. De mensheid heeft een nieuwe dagenraad nodig, een totaal nieuwe visie. Jezus zegt dat God liefde is. Ik zou het willen veranderen. Ik zou willen zeggen dat liefde God is. Als je zegt dat God liefde is, dan is liefde slechts één van de kwaliteiten van God; hij kan andere kwaliteiten hebben: wijsheid, rechtvaardigheid, enzovoort. Voor mij is liefde God; goddelijkheid is slechts één van de kwaliteiten van liefde. Er is geen andere God dan de geurigheid van liefde. Maar die geur kan alleen ontstaan in diepe meditatie, niet in gebed. Gebed stinkt naar angst.

Ik weet heel goed dat het je heel erg pijn doet om iets tegen Jezus of Boeddha of Krishna te zeggen, maar ik kan er niets aan doen. Als het je pijn doet dan is dat maar zo. En beter dan ongelukkig te zijn om wat ik zeg, is het om erover na te denken, erover te mediteren. Want interesseert me niet om tegen iemand te argumenteren. Ik heb enorm veel liefde voor Jezus, Boeddha, Mahavira, Krishna. Het waren mooie mensen, maar hun dagen zijn voorbij.

We hebben nieuwe inzichten nodig, nieuwe weiden, nieuwe dimensies. En die nieuwe dimensies moeten wel tegen onze oude verrotte mind ingaan. Dus als het pijn doet, onthoud dit: het is niet de waarheid die jou pijn doet – het is je eigen leugen waar je aan gehecht was die je pijn doet. Wanneer je moet kiezen tussen de waarheid en een leugen, wees moedig en kies de waarheid, want dat is de enige manier om te leven, de enige manier om te weten, de enige manier om te zijn.